

Seta nú eld á oljukeldur

Kríggið í Gólfnum herðist fyrri hvønn dag, sum fer, og í gjár komu so tíðindini um, at irakar eru farnir undir at seta eld á oljugoymslur og møguliga eisini oljukeldur í Kuwait. Hetta er nakað, sum umheimurin hevur borið størst ótta fyrri, tí vandi er fyrri eini stórar og ræðuligari umhvørvisvanlukku, um øll tann nógva oljan verður brend upp í atmosferuna.

Seinastu tveir dagarir hava irakar gjørt fleiri álop við Scudrakettum á Saudi Arabia, men teir sameindu vilja vera við, at tær flestu av hesum rakettum eru skotnar niður.

Alt ímeðan hetta hendir royna hernaðarsferðing- og eygleiðarar annars at gera sær eina hómung av, hvussu sterkur Saddam Hussein í veruleikanum er. Fleiri og fleiri fólk, sum standa bæði tí amerikonsku og bretsku hermegini nær, bera nú ótta fyrri, at irakar eru nógvar sterkari enn hildið hevur verið. Møguliga hevur hann fleiri hundrad rakettir eftir og møguliga eisini onnur vandamikil vápn, sum vit als einki kenna til.

Støðan er tí tann, at Saddam Hussein, hóast teir sameindu næstan hava bumbað hann sundur og saman, stendur við fleiri trumfkortum enn nakrantíð fyrr, og hann er ikki bangin fyrri at spæla tætt út, eitt fyrri og annað

stendur hann, eisini um hann skuldi tapt kríggið. Og í vesturheiminum og ikki minst í Ísrael er óttin fyrri einum stórkrigi vaksandi. Ikki minst ísraelar bera ótta fyrri at eitt muslimskt land sum Pakistan sigst hava skaffað sær kjarnorkuvápn, nakað sum Ísrael metir sum eina beinleiðis hóttu móti tess tilverugrundarlagi, hóast Pakistan liggur langt burturi.

So Miðeystur er, eins og nógva hava ávarað imti — við at gerast ein stór krúttunna. Kríggið í Gólfnum er bara eldurin, sum er settur í eitt langt fjús, verður sagt. Spurningurin er so eisini, hvussu leingi

arabisku londini í samgonguni kunnu fáa undirtøku frá egnu íbúgvum sinum.

Men hvussu mong góð kort Saddam Hussein enn hevur á hondini, so er greitt, at hann er hataður meira enn nakar av mongum arabarum. Hvørki syrialendingar, saudiarabrar, egyptar, turkar ella iranar ynskja ein Saddam Hussein at fáa størri vald í øllum økinum. Tí er øll henda kreppan at meta sum eitt tvíeggjað svørð í mangar mátar.

Fyrri hvønn dag sum kríggið heldur fram og Saddam Hussein framvegis stendur sterkur, er tað ein ósigur fyrri teir

sameindu, og spurningurin er hvussu leingi bæði Bush, Major, Mitterand og aðrir leiðarar megna at sannføra fólk um, at kríggið er neyðugt. Kanska næsta útspælið hjá Saddam Hussein verður at brúka síni ræðuligu kemisku vápn rætt og slætt fyrri at fáa almenningin í vesturheiminum at siga: Nú kann tað vera nokk. Nú skal kríggið steðgast. Tann dagin er hann sigursharinn. Tað er tí eingin ivi um, at teir sameindu hava nógvar trupulleikar at dragast við í lotuni. Møguliga hava teir eisini onkur trumfkort í ermuni. Vit fáa at siggja.

UTTAN

EFTIR
Jan Müller skrivur
